Προσοχή την ψυχή μας! (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Απριλίου, 2016

Η ψυχή μας είναι εικόνα του Θεού, όταν όμως τη μολύνουμε με αμαρτία, τι κάνουμε τότε; Ρίχνουμε την εικόνα του Θεού στον βόρβορο. Ω ψυχή μας, πόσο σε καταφρονούμε! Ω Θεέ, πώς υπομένεις τέτοια καταφρόνηση! Τιμούμε την εικόνα ενός βασιλιά ή άρχοντα και δεν τιμούμε την ψυχή μας στην οποία χάραξες Εσύ την εικόνα Σου. **Τίποτε δεν είναι πολυτιμότερο της ψυχής**, και όμως για μία εφήμερη απόλαυση ή για πρόσκαιρη τιμή ή γι' απόκτηση λίγου πλούτου πωλούμε την ψυχή μας, τον πολύτιμο αυτό θησαυρό.

Αν είχαμε πολλές ψυχές θα μας έμενε άλλη, αλλ' εμείς έχουμε μία και μόνη ψυχή, για την οποία έγιναν τα ουράνια και τα επίγεια, για την οποία κοπιάζει η φύση, κινείται ο ουρανός, λάμπει ο ήλιος, καρποφορεί η γη, γεννιούνται τα φυτά και τα ζώα, και για την οποία κτίστηκε ο Παράδεισος, ετοιμάστηκε η Βασιλεία των ουρανών, η ατελεύτητη μακαριότητα, η απέραντη δόξα και όλα εκείνα τα αγαθά της αιώνιας ζωής «*α οφθαλμός ουκ είδε, και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη*» (Α' Κορ. 2:9). Και **αν χάσουμε την ψυχή μας, χάνουμε τα πάντα** : και γη και ουρανό, και κόσμο και Παράδεισο, και αυτή την πρόσκαιρη ζωή και την αιώνια.

Για να δοκιμάσει ο Θεός την υπομονή του δικαίου Ιώβ, έδωσε άδεια στον Διάβολο να τον πειράξει, να τον ζημιώσει, να τον λυπήσει και να τον βλάψει στα πλούτη του, στα παιδιά του, στην υγεία του, την ψυχή του όμως να μην αγγίξει! «*Ιδού πάντα όσα εστίν αυτώ δίδωμί σοι, πλην την ψυχήν αυτού διαφύλαξον*». Έγινε φτωχός εν ριπή οφθαλμού ο πλουσιότατος Ιώβ, τα αναρίθμητα ζώα, μικρά και μεγάλα κατακάηκαν, τα ψηλά παλάτια γκρεμίστηκαν από βίαιη πνοή ανέμου, τα παιδιά του σε μια ώρα έλαβαν πρόωρο και αιφνίδιο θάνατο, αυτός φτωχός, έξω από την πόλη πληγιασμένος από το κεφάλι ως τα πόδια, κείτονταν στην κοπριά, την ημέρα να φλογίζεται από τον καύσωνα του ηλίου, τη νύκτα να βασανίζεται από τον παγετό. Ο Ιώβ έχασε τα πάντα.

Ο Ιώβ, όχι, **δεν έχασε απολύτως τίποτε, διότι δεν έχασε την ψυχή του** . Τι λέει; Έχασα τα πλούτη μου; Αλλ' εγώ γυμνός γεννήθηκα, τι το παράδοξο αν πεθάνω γυμνός; «*Γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός και απελεύσομαι εκεί*». Έχασα τα παιδιά μου; Αλλά «*ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλετο*». Έχασα την υγεία μου; Έτσι άρεσε στον Θεό μου, «*ως τω Κυρίω έδοξεν, ούτω και εγένετο*». Έχασα τα πάντα, και δεν έχασα τίποτα, διότι η ψυχή μου έμεινε ακέραιη, παρ' όλες τις δοκιμασίες είμαι δίκαιος ενώπιον του Θεού και γι' αυτό δοξάζω, ευχαριστώ και

ευλογώ το άγιο όνομά Του. «*Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον!*» (Ιώβ κεφ. 1-2)

Πόση πρόνοια έχει ο φιλάνθρωπος Κύριος όταν παραχωρεί θλίψεις ή για να μας δοκιμάσει ή για να μας παιδεύσει δίνοντας άδεια στον διάβολο να μας πειράξει, να μας βλάψει σε όλα **εκτός από την ψυχή μας!** «*Την ψυχήν αυτού διαφύλαξον*». Να μη βλάψει την ψυχή, τη μονογενή αυτή θυγατέρα του Ιησού Χριστού, την κληρονόμο της Βασιλείας Του, την οποία μάλιστα παραδίδει σε άγγελο φύλακα να τη σκέπει, να τη φυλάγει «*από φόβου νυκτερινού, από βέλους πετομένου ημέρας, από πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, από συμπτώματος δαιμονίου μεσημβρινού*» (Ψαλ. 90:5-6). Και γιατί; Διότι όλα τα άλλα –λέει ο **ιερός Χρυσόστομος**– πρώτον, είναι πολλά, και αν λείψει το ένα, μένει το άλλο, «*οπότερον τούτο βλαβή, δια του ετέρου την χρείαν παραμυθούμεθα*», και δεύτερον, αν τα χάσουμε σήμερα, μπορούμε να τα βρούμε αύριο, όπως τα βρήκε όλα διπλά ο Ιώβ. Η ψυχή όμως είναι μία και αν τη χάσουμε χάθηκαν τα πάντα· «*εάν ταύτην απολέσωμεν, εν τίνι βιοτεύσωμεν;*»

Αν εμείς έχουμε ένα μονάκριβο παιδί, πόση είναι η φροντίδα μας να μη το βλάψει, να μη το πικράνει κανείς, παρά το ότι δεν εξαρτάται από αυτό η σωτηρία μας; Επίσης αν έχουμε έναν πολύτιμο λίθο, τον φυλάμε με πολύ επιμέλεια, παρά το ότι με αυτόν δεν μπορούμε να αγοράσουμε τον Παράδεισο. Την ψυχή μας όμως αν τη χάσουμε σε τίποτα δεν θα ωφεληθούμε, διότι γι' αυτή ζούμε οι άνθρωποι στον κόσμο και με αυτή ελπίζουμε να ζήσουμε στον Παράδεισο. Αν τη χάσουμε, χάθηκαν τα πάντα, και τότε; «*Εάν ταύτην απολέσωμεν, εν τίνι βιοτεύσωμεν;*»

Της ψυχής μας το μεγάλο προνόμιο είναι ότι είναι αθάνατη . Ο μάταιος και φθαρτός κόσμος με καθετί ωραίο, καλό και πολύτιμο κάποτε θα έχει τέλος. «*Παράγει γαρ το σχήμα του κόσμου τούτου*» (Α' Κορ. 7:31). Αργά ή γρήγορα θα έρθει ο θάνατος που σε όλα φέρνει το τέλος. Ό,τι και αν έχουμε στον κόσμο αυτό, όλα ή χάνονται ή εγκαταλείπονται, διότι «*πάσα σαρξ ως χόρτος και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου, εξηράνθη ο χόρτος και το άνθος αυτού εξέπεσε*» (Α' Πέτρ. 1:24), η ψυχή μας μόνο μένει αθάνατη, ζει αιώνια, δεν πεθαίνει ποτέ. Ποιο λοιπόν το όφελος αν κερδίσει ο άνθρωπος τον κόσμο όλο που κάποτε θα τελειώσει, ενώ είναι μεγάλη η ζημία αν χάσει την ψυχή του που μένει στον αιώνα; Αν ο άνθρωπος χάσει την ελευθερία μπορεί να την εξαγοράσει, αν χάσει υγεία είναι δυνατό να θεραπευθεί, αν χάσει και τη ζωή του ακόμη, μπορεί να αναστηθεί, αλλά αν χαθεί η ψυχή δεν υπάρχει εξαγορά.

Του Παραδείσου τα κλειδιά ο Θεός τα παρέδωσε σε χέρια ανθρώπων· «*καί δώσω σοι –είπε στον Πέτρο και σε όλους τους Αποστόλους– τας κλεις της βασιλείας των ουρανών*» (Ματθ. 16:19). Του Άδη τα κλειδιά δεν τα έδωσε σε άνθρωπο, ούτε σε άγγελο, αλλά τα κράτησε ο ίδιος ο Θεός, όπως το λέει στην Αποκάλυψη: «*καί έχω τας κλεις του άδου*» (Απ. 1:18). Και **γιατί τα κλειδιά του Παραδείσου, που είναι το ανάκτορο του Θεού, το βασιλικό παλάτι της δόξας, τα έδωσε σε**

χέρια ανθρώπων, και τα κλειδιά του Άδη που είναι η φοβερή φυλακή του εξωτέρου σκότους, το βασανιστήριο των κολαζομένων ψυχών, τα κράτησε ο ίδιος ο Θεός, ο Βασιλεύς και Κύριος; Για να μάθουμε ότι σε αυτή τη ζωή, όταν θελήσουμε να ανοίξουμε τον Παράδεισο για να ασφαλίσουμε μέσα εκεί την ψυχή μας, εύκολο είναι να βρούμε τα κλειδιά. Τα έχει παραδώσει σε ανθρώπους εδώ κάτω στη γη, αν τα ζητήσουμε τα βρίσκουμε στα χέρια κάθε πνευματικού πατρός. Αλλά αν έρθει αιφνίδιος ή φυσικός θάνατος και μας βρει ή φορτωμένους από τα βάρη του κόσμου, ή δεμένους με τις αλυσίδες της αμαρτίας και πεθάνουμε αδιόρθωτοι, αμετανόητοι, ανεξομολόγητοι, ακοινώνητοι, πού θα βρούμε τα κλειδιά του Άδη για να ελευθερώσουμε τη φυλακισμένη ψυχή μας; Άνθρωπος δεν τα έχει, άγγελος δεν τα παρέλαβε, τα κρατά ο ίδιος ο Θεός. Ο Κριτής τότε δεν δείχνει έλεος, δεν ανοίγει, διότι κλείστηκε η θύρα. Ελπίδα ελευθερίας δεν υπάρχει, διότι **στον Άδη δεν υπάρχει μετάνοια**.

Αλλά, ψυχή, είσαι το τελειότερο και ωραιότερο πλάσμα, διότι είσαι εικόνα τού Θεού, είσαι το πολυτιμότερο κτήμα, διότι είσαι **αθάνατη**. Ο εσταυρωμένος Ιησούς, ο Υιός του Θεού του ζώντος, έχυσε το ατίμητο αίμα Του για να σε εξαγοράσει, έδωσε την κολυμβήθρα του αγίου βαπτίσματος για να σε πλύνει, διέταξε άλλο, «δεύτερο βάπτισμα», τη μετάνοια, για να σε καθαρίσει, ετοίμασε την τράπεζα των αχράντων μυστηρίων Του για να σε θρέψει, έκτισε εδώ στον κόσμο Εκκλησία για να σε αγιάσει, εκεί δε Παράδεισο για να ζήσεις με μακαριότητα στους αιώνες των αιώνων.

Ό,τι ήταν δυνατό το έκανε η άκρα αγαθότητα και ευσπλαχνία Του για να σώσει τις ψυχές μας, και εμείς κάνουμε ό,τι μας υπαγορεύει η άκρα κακία μας για να τη χάσουμε. Είναι όμως προτιμότερο να χάσουμε καθετί που προσφέρει ο κόσμος και να κερδίσουμε την ψυχή μας· διότι, «*τι ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;*» (Ματθ. 16:26).

(Από το περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου» 16, σελ. 47)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)